

A jich po čmje a nocy
Do swětla přesadzić.

Na Khrysta k njeju stpiće
Ja něhdy wusnyć chcu;
Najlubše wšo mi wzmiće
W tym zeńskim přebytku:
Tón poklad dyrbi wostać,
Tón slub so njehnuje,
Zo žiwjenje mam dostać
Tam, hdžež mój pastyr je.

Na Khrysta k njeju stpiće
Duž rady spominam,
O zbóžne domojhiće,
Zo zabywam so sam —
O swětlo, měr a hnada!
Smjerc čekaj ze strachom —
Mje domoj něhdy hlada
Tónsamy wótc a dom.

O mróčalki wy jasne,
Wy wozy njebjeske,
To běchu služby krasne,
Kiž wy tam činješće.
Na jenej křiž tam knježi,
Kiž z hrěcha wumóže,
Na druhej khorhoj k rejži
Mi k njeju zmahuje.